Ч. 266 (11.517). Львів, четвер 29. листопада 1928. Oplata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ і АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 135 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Розумна система“.

Львів, 28. листопада 1928.

„Слово Польске“, ідеольоґ польської політики у Сх. Галичині і взагалі на „кресах“, у вчорашній статті „Пожадана зміна“ висловлює своє захоплення і признання з приводу урядових кроків у відношенні до українських освітньо-культурних й економічних установ в краю та з приводу дипльоматичних заходів за кордоном. Усі ці кроки й заходи називає орган-вдохновитель „кресової“ політики „слушною і розумною системою сильної руки“.

„Введення такої єдино слушної і розумної системи сильної руки сталося вже просто пекучою конечністю, бо є вона не лише імперативом внутрішньої політики, що домагається належної розвязки проблеми відношення населення до держави, але також в першу черґу вимогою оборони держави перед зовнішніми(?!) ворогами“.

Впорядкуймо події останніх тижнів, не вдаючись в попереджуючі їх явища, ані в їх аналізу. Годилось би тільки згадати, що ще на яких два-три місяці перед відомими листопадовими подіями в польській пресі зі „Слово-м Польск-им“ на чолі розпочалась тзв. реґіональна кампанія під прапором звуженого Пушкінського вислову, щоби всі українські „етнічні“ ріки злилися в польському морі. Є це єдино доцільна ознака національного питання в сучасній Польщі взагалі, а українського зокрема. Ті українські річки мають злитися в польському морі в ділянці освітній, культурній і господарській, а що торкається політичної, то тут не допускається навіть ніякої дискусії. Тут вистане „сильна рука справедливої адміністрації“.

Ці „правди“ й основні принципи польської політики голосили й переводили Ґрабські, Ґломбінські, Заморські, Прушинські й інші „приятелі“ українського народу довгі літа, відмовляючи елементарних прав українському народові. В кожній ділянці, в кожній справі гукали вони завзято на адресу українського народу, одночасно нехтуючи навіть його істнування: „розпни, розпни його!“.

Згідно з правдою годиться ствердити, що після травневого перевороту наступило хвилеве „заломання“ окраїнної хієно-пястівської політики. Розуміється, ніякі сутні зміни не заістнували. В загальному новий уряд здійснював політичну лінію Хієно-Пяста, яка з хаосу доброволецьких переґонів приняла тверді норми законности, головно в законі з 31. липня 1924. Та згодом, коли частина ендеків, пястів й інших „кресових лицарів“ найшлася в проурядовому таборі, коли до нього приєдналися такі органи, як крайно-вшехпольське „Слово Польске“ або жовто-пястівський „Іл. Курер Цодзенни“, протиукраїнська травля розпочалася наново і в ділянці національної політики наступила **restitutio in integrum**. Навіть більше! З моментом проголошення як офіціяльного напрямку „реґіональности“ напасливість „кресово“-польської і централньо-вшехпольської преси взяла нечуваний протиукраїнський розгін, навіть сутньо експанзивніший, як це було в часах Хієно-Пяста.

Серед розгортання „реґіональної ідеольоґії“ приходить „день 1. листопада 1928“ з відомими подіями, яких досі обєктивно не проаналізовано й не освітлено. Ті події звязані з нападами польської корпорантської молоді на українські установи й приватні доми у Львові. І знову йде намагання перекинути відповідальність за ці вчинки на міські шумовиння. Та польська корпорантська молодь з гордістю приймає на себе відповідальність за ці напади. Одночасно 1-шолистопадові події находять відгомін у соймі. Мін. вн. справ ґен. Складковський не лише солідаризується з поведінкою сторожів публичної безпеки, але й заявляє, що львівська поліція винувата ізза своєї мягкости. Наглість внесення Українського Клюбу, щоби прослідити львівські події через соймову комісію, щоби потягнути до відповідальности спричинників нападів на українські установи й приватні доми та покрити втрати в свойому почутті обективности й правовости відкидає польська соймова більшість. Одночасно корпоранти-напасники відбувають публичне віче й домагаються репресій супроти напастованих, а в першу черґу розвязання читалень „Просвіти“, ґімнастичних товариств „Луґів“ і „Соколів“ то-що, як „протидержавних організацій“. Ті самі домагання до уряду виставляє внесення „Народового Клюбу“, а також „патріотично-кресова“ преса. „Іл. Курер Цодз.“ веде завзяту підбурюючу кампанію проти українців, пишучи, що у Львові українська молодь напастує польських жінок за те, що вони говорять по польськи. Наглости внесення „Народового Клюбу“ теж не ухвалив сойм, але одночасно з його появою уряд розвязав „Просвіту“ в Ковлі. Вчора преса принесла нову вязанку до розвязки національного питання в сучасній Польщі. Станиславівський воєвода полк. Наконечніков-Клюковський розвязав в 14-ти місцевостях ґімнаст.-пожарничі товариства „Луґи“ й „Соколи“ за „переступлення означеної статутом діяльности“. Значить, що домагання польських студентів-корпорантів, „Народового Клюбу“ і „патріотично-кресової“ польської преси здійснюється в повному обемі. Чи на цьому кінець, чи це лише початок широко закроєної „діяльности“? Всі признаки вказують, що на тому не скінчиться „розумна система“, бо її вдохновителі дальше ведуть свою підбурюючо-суґестивну роботу. На всій території Сх. Галичини відбуваються ревізії в українських читальнях, ґімнаст. товариствах, кооперативах і приватних помешканнях. Особливо широко обняли ці ревізії кооперативи і взагалі господарські установи і хоч — зовсім природно — ті ревізії не могли дати ніяких репресійних арґументів в руки поліційно-адміністраційної влади, то польська преса, реферуючи про них і то здебільшого на основі наших реляцій, залюбки додає стереотипну фразу:

„У висліді тих ревізій **устійнено**, що цілий ряд товариств, які назовні мають цілі і признаки (позори) господарських організацій, від людей, яка не має нічого спільного з господарською а тісному того слова розумінні“.

Ця тактика вже була вказана корпорантським вічем, на якому вживалося до бойкоту „Маслосоюзу“ як „протидержавної організації“. Те „протидержавне“ розвивається і розширюється тільки, розвивається і розгніпер тільки, щоби завдати українським господарським організаціям [illegible] ударе не лише шляхом відмови кредитів, але й проповідуванням бойкоту та репресій.

Очевидно освітньо-культурні організації, самі собою входять на індекс. Одночасно з розвязанням 14 „Луґів“ і „Соколів“ на Покутті, „Іл. Кур. Цодз.“ подає, що українські „Луґи“ і „Соколи“ є „огнищами протидержавної роботи“. А таких „огнищ“ у львівському воєвідстві є 500 (246 „Луґів“ і 254 „Соколів“) та 948 читалень „Просвіти“. Отже і про них не слід забувати.

Однак підюдники навіть не вдоволяються цькуванням проти українських громадсько-освітніх, культурних і господарських організацій. Вони підготовляють генеральний наступ проти всього, що хоч частинно має український характер. Особливо не можуть вони в спокою залишити тих останків українського шкільництва, що ще збереглися після ґрабсько-прушинського погрому. Читаючи всі ті поклики до репресій проти нечисленних учителів-українців, нагадуються нам безсмертні слова з Шевченкового „Кавказу“ про „культурну місію“ москалів. Вчора орган „обєднаної сотні“ вдарив на українську тернопільську ґімназію, бо вона одинока з пяти українських державних ґімназій ще не перейшла процесу десяткування. Отже на неї черга.

А все те називається „єдино слушною і розумною системою сильної руки“. Очевидно, не первшина нам переживати такі часи і таку „розумну систему“. Не скриваємо того, що ця „розумна система“ глибоко вгризується в наше серце, що вона підтинає й нівечить наш організм, що вона переходово нас обезсилює, але вона не приносить лаврів і тим, що цею „розумною системою“ користуються. Ми свідомі, до чого вона йде й яка мета тієї системи. А перебули ми й перетривали вже не одну систему. Перебудемо й цю, бо наш народ, не вважаючи на історичне й сучасне лихоліття, є загартований в нещасті, вічний і безсмертний.

ЗАМІТКИ і ВІДГУКИ.

На маргінесі десятиліття Польщі.

Краківський місячник „Пшеґльонд Повшехни“, орган польських єзуїтів приносить у 539 числі за листопад ц. р. (Том 180) передову статтю пера єзуїта о. Яна Урбана п. н. „Десятиліття незалежности“, в якій автор висказує свої думки та рефлексії з нагоди десятиліття Польщі. Стаття незвичайно цікава своїм змістом, особливо там, де автор входить глибше в аналізу польської політичної дійсности та піддає її критиці. З уваги на те ми позволимо собі далі зацитувати з неї найцікавіший для нас уступ, що відноситься до непольських народів у Польщі.

„Оборона зовнішна — пише о. Урбан — і дальша відбудова внутрішна вимагає згідного напруження всіх. І тут наша трагедія, що ми в обличчі таких завдань так дуже розбиті і роскладені між собою. Перш за все маємо між собою близько третину неполяків. Переважно є це елемент для польської державности [illegible]. Має він свої власні ідеали [illegible]. Великі цілі, які суперечні з нашими. [illegible] Польщі є те, що [illegible] [illegible] ні все хиткою і шкутильгаючою. Наміри одних ударемнювали зусилля інших. В наслідку меншости — особливо на східних „кресах“ — не знають, чого від Польщі мають сподіватися, бо й ми самі не знаємо — і зиркають в чужі сторони. Політика не є моєю спеціяльністю, ані професією, але совість християнина і громадянина Польщі, наказує мені в святочний день десятиліття Польщі дати вияв свому переконанню, що наш нарід не сповнить свого обовязку, якщо ділами справедливости і любови не переконає ріднійших зпоміж побратимців, яких Провидіння примістило в нашій державі, що в ній найдуть заспокоєння своїх чесних аспірацій і тільки з нею стануть співчинником у закріпленню західної культури супроти загрожуючої від сходу заглади“.

„Національні меншости розсаджують нам державу, партійні свари розкладають нам сам нарід, який має бути цементом тієї держави. Що загрожує будові, коли сам цемент розсипується? Політичні партії всюди є і будуть там, де публичне життя має якунебудь свободу. Зрештою вони не перестануть істнувати навіть у неволі чи у гнеті, ховаючися тоді в підземеллях. Отже не саме істнування політичних партій є нещастям Польщі, але їх надмірне число, їх роздриття, а передовсім їх завзяті пристрасти. Адже наші партії групуються не так біля своїх ідейних догм як біля людей. І то не тільки біля власних провідників, але й против своїх противників. Не хто інший, як Р. Дмовський написав в одній книжці, що „людям часто — а мав на думці наші партії — більше залежить не так на тім, щоби бути з кимсь, як щоби бути против когось“. Тому-то бувало, що партії починали поборювати щось, що самі недавно голосували, коли їх противник став на їх вчорашній платформі. Ми не хотіли би дразнити незагоєних ран, але не можемо забути, що партійні ненависти викликали братовбійчу боротьбу при виборі Дуважевського в Кракові, а їх атмосфера зродилася при убивстві першого президента Річипосполитої, вони довели до травневої ґекатомби, вони вийвили заладжуються компромітуючими даже пресою непорядок самосудами над політичними противниками і нападами, що проходять безкарно. Чи Польща є на стільки багата в людей, щоби якийнебудь табор сміт за участи відкинути і всю її долю на свої рахунки? Чи може, відсуваючи на бік всіх інших? Чи може, вона досить забезпечена від зовні, щоби могла собі позволити на збиття глубокої внутрішньої війни?“

В наведенім бачимо, що о. Урбан старався підходити до оцінки польської дійсности [illegible] Такі статті належать рідкої крайності [illegible] у нинішних часах до рідкости в польській пресі.

З українського життя в Югославії.

(Від нашого кореспондента.)

Білгород, 24. листопада 1928.

Українське життя в Югославії, особливо у Білгороді, за останніх кілька місяців увійшло в цілком нову фазу, згубило свій суто домашній характер і стало на ширший шлях, розуміється, діставши і деякі як добрі, так і погані прикмети, які з цим вяжуться.

З того часу, як централя Товариства „Просвіта" перенеслася з Загребу до Білгороду, а натомісць у Загребі та Новому Саді повстали філії Т-ва, спершу непомітно, опісля вже цілком отверто почалася в Товаристві боротьба. Дві течії, котрі раніше, коли організація тільки обережними кроками і цілком невинними заходами провадила українську акцію, могли утішитись, — що далі, то стали розходитись. Одна з них — група старших людей, котрі ще не відірвалися, такби мовити, від етнографічного українства, людей, котрі уважали ту чи іншу посаду в управі Товариства не громадським обовязком, який вимагає жертв і праці в усіх відношеннях, а лише особливим почесним становищем і то становищем, на котре вони мають ледви чи не вийнякове право. І друга група людей більше молодих, що дивилися на Т-во не як на місце забавки і співу українських пісень під чаркою горівки, а як на школу українського національного духа, як на організацію, яка, хочби вже тому, що вона є єдина тут, — мусить високо тримати національний прапор.

Ця боротьба двох течій тяглася довгий час, переходила ріжні фази і хоча вона довольі цікава та характеристична для нашого життя і наших діячів, але за відсутністю місця ми не можемо на ній довше зупинитись. Інтриги, ображені амбіції, недостача розуміння громадських і національних обовязків, розуміється, відогравали і тут значну ролю, бо без них ніколи ми, українці, не можемо розпочати чи провадити ніодної справи, незалежно від того, де воно булоб: чи на еміграції, чи в краю...

Одного часу обставини склались так, що попередній виділ Т-ва примушений був зрезигнувати зі свого становища, після того обрано новий виділ, в котрому більше екстремна течія не взяла участи. А тому, що по статуту виділ централі в той-же час являвся і виділом Т-ва в Білгороді, виникли нечайно непорозуміння, бо на зборах позбавлено права голосу мандатарів з провінції і вибори відбулися голосами незначної кількости білгородських членів. Зрозуміло, що як загребська, так і новосадська філії Т-ва, як рівнож група членів з Білгороду, не могли визнати обраного таким робом виділу за центральний; вони визнавали його тільки правосильним для білгородської організації і вимагали скликання надзвичайних зборів з участю представників усіх організацій, на котрих би був обраний дійсно центральний виділ. Але ці вимоги лишилися невиконаними і управляючий виділ не бажаючи чи боячись скликати збори, пішов, ратуючи себе, на крок, який і привів врешті до того, що більшість старих (у розумінні — по часу свого перебування в Т-ві) відкололась і створили нову організацію: „Українську Громаду" в Білгороді.

В звязку з алярмними звістками про задуману інтервенцію на Радянську Україну між білгородськими „малоросами" піднялася метушня. Не бажаючи лишитися за бортом, ці панове нахлинули у „Просвіту", відчувши себе раптово українцями. Подібна подія вже одного разу була в житті Т-ва, але тодішня управа поставилась обережно до тих панів і мала рацію, бо коли минула писанина про інтервенцію, нестало в Т-ві цих „українців". У цьому році ситуація була інша і такий наплив людей був мабуть на руку управі, котра не почувала під ногами твердого ґрунту для свого дальшого обдержання та обіруч почала приймати в Т-во нових членів.

Бачучи, як український характер Т-ва починає губитись, а російська мова в Т-ві заглушує українську, деякі члени почали протестувати проти такої діяльности управляючого виділу, але зустріли гострий опір та натяк на те, що кому тут не до вподоби, тому двері широко відчинені... Це привело більше національний елемент між членами до рішучого кроку і вони, скликавши свої збори, виробили статут „Української Громади" та обрали управу на чолі з д-ром Г. Шевчиком. Нова організація, після довгих затягувань та інтриг, нарешті дістала затвердження свого статуту і відсвяткувала 10. листопала скромним бенкетом своє офіційне відкриття.

З огляду на те, що в „Українській Громаді" зорганізувався найбільше свідомий елемент, котрий творив колись головний кадр членів „Просвіти", можна вірити, що нова організація виявить живу діяльність і поставить на більше певний шлях українську справу в Югославії.

В. Анський.

По святі „Просвіти".

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 24. листопада 1928.

Черговою волинською „несподіванкою" було свято луцької „Просвіти" 18. XI. н. р. Несподіванкою — не для нас, а для тих, що правлять волинською землею.

Коли ще хто мав ілюзію, що карність, як еманація свідомости, на кооперативному святі в Луцьку була вічим іншим, як реакцією на присутність на вулицях чисельної поліції, то просвітянське свято цю ілюзію цілковито розвіяло. На домагання ради „Просвіти" поліція з вулиць була усунена. За порядком доглядала своя просвітянська міліція. І на цьому тлі карність, як відбиття глибокої внутрішньої свідомости й інтелігенції наших мас, виступила особливо сильно й яскраво.

Майже чотиротисячна маса не дала ні одного найдрібнішого факту якогось замішання в своїх рядах — ні підчас походу та віча, ні на академії в театрі. Додаймо до того, що ніхто ні в одному пункті не бачив метушні та не чув голосних вигуків-команди з боку розпорядчиків чи міліціонерів, як це буває в наших сусідів.

Найкращим виявленням цеї свідомости та інтелігенції наших селян було їхнє заховання в театрі. Не кажу про те, що розпорядчики не мали роботи не тільки в партерах, але й з галерією, де скупчилося двісті селян. Кажу про свідоме реагування оплесками й вигуками „слава" на промови, — реагування то слабше, то сильніше, яке було належною культурною оцінкою вартости промовців та їхніх промов.

Ця внутрішня культура й свідомість посунулися так далеко й виступали так яскраво, що для облудних слів не було жадного ґрунту. Обрані не-українськими голосами посли й ті, що не йдуть з народом, були цілковито усунені від участи в святі та від виступів на академії. Вони відчули, що їхня поява на естраді та їхні привітання викликалиб дуже неприємну для них реакцію.

Свято мало чисто просвітянський, аполітичний характер, але воно показало, що для штучних політиканських комбінацій ґрунт пропав, що маса є вже національно освідомлена, що на неї вже не можна дивитися, як на матеріял для денаціоналізаційних експериментів, що почуття своєї сили, гідности й прав зросло до тої височини, на якій уже нема місця для накинутих збоку послів, діячів та опікунів.

Велика духова скупченість, яка відбивалася на серіозних, а почекуди й суворих обличчях просвітянських манифестантів, звернула увагу росіян, поляків і жидів. Загальне здивовання — як виросли й які свідомі наші маси. А мовчазний спокій чотиротисячної людської ріки давав і дає їм багато до думання. Мимохіть пригадуються слова львівської „Газети Поранної":

„На „кресах" панує спокій, але варто спитатися, чи той спокій не є тільки вимушений, чи умовою того фізичного спокою не є фізична сила держави?"

Ці слова трохи нагадують слова Шевченка: „все мовчить, бо благоденствує".

Треба бути обєктивним. Влада, яка дала дозвіл на таке широке святкування ювилею луцької „Просвіти", зробила тим разом для себе корисний крок. Вона побачила український нарід Волині не через окуляри одвиковців чи регіоналістів, а власними очима. І то не в дні сірої буденщини, а в моменті виявлення своєї духової істоти, сили, свідомости й інтелігенції. Казка про те, що українці —

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Світогляд творчої еволюції.

Анрі Бергсон.

(Продовження).

Час, що лежить в основі наукових дослідів зводить усе до величин, до скількости. Він є символічним образом заподиченим з нашого поняття про простір. Рух міряний цим часом мусить бути розкладений на точки та лінії, між якими відступи є однородні. Тим самим поняття руху мусить бути непорушне.

А проте реальний час не може бути зведений до чисельних мір, мов простір. Час, що минає — живе, себто є одним неподільним процесом, якістною вартістю. Істнування цього процесу ми схоплюємо своєю безпосередньою свідомістю, коли здаємо собі справу з власних психічних станів. Кожний із цих станів це своєрідно закрашена низка переживань, які тратять свій справжній зміст, коли пробуємо їх розложити на поодинокі моменти. Відчута нами мельодія, проминаючий протяг часу, коли нетерпляче ждемо на когось — це безпосередні враження одної цілости; розбиті на моменти, вони затирають ріжниці між переходами одного в другий, які в дійсности не є переходами від точки до точки, а одночасним взаємним пронизуванням ріжноманітних елементів. Про моменти, точки, переходи та елементи починаємо думати аж тоді, коли підходимо до цих зовні, з готовими схемами наук витворених у світі простору.

Позитивна наука не може не міряти і зводити якости до кількости. Тільки завдяки цій методі упрощення і підставлювання символічних знаків на місце конкретних явищ вона доходить до своїх успіхів. Наука є плодом чистого розуму, спорідненого з матерією, бо витвореного у вікових взаєминах з нею, у боротьбі з нею. Цим пояснюється наскрізь практичний характер науки, що має на меті заволодіти матерією, забезпечити нам серед неї умовини розвитку. Наука цікавиться життям настільки, наскільки його можна узагальнити, піддати експериментам і передати формулами. Тим-то вона полишає поза своєю спроможністю схоплювати те, що є наскрізь індивідуальним відношенням до життя, несхожим з іншим.

Фільософія чи психольогія побудована на науці, яка витворилась під впливом мертвої енергії, хоче мінливий життєвий процес і своєрідні духові переживання перекласти на схеми зовнішнього світа. Одначе наше духове життя не проминає в тій самій стихії, яку створила наука довкола зовнішнього світа. Рухи атомів і планет підчинені законам однородного простору та часу; наші враження, що зясовують наше становище до зовнішнього світа плавають у нестримнім струмені **тривання**.

Звідсіля виринають усі конфлікти фільософії, яка хоче до життєвих проблем прикласти засоби аналізи такі доцільні супроти природи та її явищ. Кожна спроба передати у фільософічній системі суть світа чи життя кінчиться невдачею, тому, що при помочі понять не можна відтворити того, що є їм протилежне: безпосереднє переживання якоїсь конкретної дійсности, ширшої, ніж усі поняття та ідеї. Виходилоби, що мета фільософії — безнадійна. Як і досі, так і на майбутнє, вона могла би бути хіба своєрідною грою уяви, яка творить химерні казкові палати побудовані над дійсністю, в яких можна на якийсь час відпочити та з яких поворот розплющує нам очі на повний диссонанс між цим уявленим світом і дійсністю.

Берґсон — ідеаліст, що вірить у можливість поєднання життя та фільософії, фільософії та науки. Фільософія, чи точніше кажучи: метафізика мусить приняти на себе ролю, не під силу науці, яка є знанням усього загального. Метафізика не може бути, як досі, спробою створення системи на підставі готових висновків поодиноких наук, а мусить сама стати наукою спрямованою на схоплення того, що є найбільше індивідуальне, дане нам у безпосереднім переживанні, а не тотожне і не суперечне з ніяким фактом поодиноких позитивних наук.

Завдання такої метафізики одночасно: незвичайно сміливе і незвичайно скромне. Скромне тому, що вона не хоче давати в одній системі чи світогляді повної картини дійсности, а хоче, щоби її доповнювали збірним зусиллям і постепенно. Досі, каже Берґсон, кожний фільософічний світогляд був плодом одної людини і одним зусиллям охопити дійсність: такий світогляд треба було або в цілости приняти або в цілости відкинути; поодинокі його частини ставали доступні лише при умовині, що ми приймали всю його основу. Метафізика, яку хоче підготовити Берґсон, має основуватись на виміні ідей, що в силі виправляти та заступати себе, спрямовуючи нас поза межі ідей, до безпосереднього контакту з дійсністю.

Незвичайно сміливе завдання такої метафізики в тому, що вона має виплекати в фільософові досі знехтований, майже новий орган пізнання: інтуіцію. Саме те, що Кант уважав недосяжним для нашого пізнання, Берґсон уважає можливим, а навіть необхідним. Введене ним поняття інтуіції не має нічого спільного з понадзмисловим поривом містиків або могутньою уявою фільософів, що залишаючи за собою ґрунт наукових дослідів зринали в сферу чистих ідей. Інтуіція споріднена з інстинктом. Вона є зусиллям схожим з працею мистця, коли він пробує зібраний сирий матеріял оживити одним простим поглядом, найденим при зустрічі з конкретним життям. Інтуіція є винахідчою спроможністю закінчити довгу умову підготовчу працю своєрідним актом таланту, потрібним до схоплення того, до чого ми не в силі дійти ніколи самою розумовою аналізою.

(Докінчення буде.)

не етнографічна маса, з якої можна що сьогодня виліпити, розбити. Обіцянки одинкові в та регіоналістів подати можновладцям цю „безформенну масу" на тацi, виявилися облудними, а самі вони опинилися поза цею масою.

Льогічним висновком з усього цього була-б негайна „димісія" всіх цих „фаховців" від „уловлювання" мас. Повинні-б вони й самі зрозуміти, що помилилися, що далі „милити очі" й одній і другій стороні вже не вдасться. „Топельник хапається й за стебелинку", — кажуть. Хапаються й вони після свята то за ту, то за іншу стебелинку, щоб утриматися на поверхні життя. А з боку тої маси, що заманіфестувала свою свідомість, уже лунає: „Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на дно".

Цікаво, що в той час, коли наші „потопаючі" „фахівці" все ще обіцяють привести куди слід наші маси, деяка польська преса, що спостерігає життя „кресів" здалека, приходить до висновку, що мовляв, нічого тут не вдієш: є міжнародні зобовязання, є конституція, а значить — виконуй („Глос Польскі", Лодзь); що національні меншости покривджені в своєму національному житті, але вже досить свідомі своїх прав (Вилен. „Слово") і т. п.

В якому-же світлі, у власних очах, виглядають ті волинські „фахівці", що запевнювали й ще запевнюють кого слід, що, мовляв, українська маса по їх боці, що вона задоволиться якоюсь там „кришкою зі стола", що вистарчить для неї обіцянки, що там десь будуть раювати брати і т. д.

Коли вже деякі польські органи починають голосити, що нам необхідно дати повноту прав, то судіть самі про ролю волинських „фахівців", що носять імя українців!...

Лише сліпці не бачать, що українські маси сильно виросли національно та що непрошених і самозванчих опікунів у роді регіоналістів і доморослих „фахівців" їм не треба.

В. Островський.

1868—1928 — 60-літній ювилей Матери-Просвіти. Сповнім наш обовязок супроти неї. А сповнимо його, коли станемо її членами і зложимо двозолотову вкладку.

На парляментарній арені.

З діяльности Української Парляментарної Репрезентації.

I. Внесення Українського Клюбу, зголошені між 20. і 23. листопада ц. р.

1) Внесення ч. 36 у справі знищення граничних місцевостей над Збручем і зокрема в справі невідбудованого містечка Гусятина й його околиць у копичинецькому повіті.

2) Внесення ч. 37 у справі проєкту закону про побирання додаткової лісової оплати на цілі відбудови краю.

3) Внесення ч. 38 в справі зміни границь долинського повіту.

4) Внесення ч. 39 в справі безпідставного домагання Державного Земельного Банку вальоризувати ціни купна-продажі від набувців грунтових парцель з парцеляції майна Бурканів, підгаєцького повіту, набутих в 1925-27 рр.

II. Інтерпеляції Українського Клюбу, внесені в часі між 20. і 23. листопада ц. р.

1) Інтерпеляція ч. 120 в справі виплати ренти, згідно відшкодування Григ. Пасікови в Слоньску пов. Дрогобич.

2) Інтерпел. ч. 121 в справі невиплати ренти Вас. Петруховi в Струтині Нижнім.

3) Інтерп. ч. 122 в справі конфіскати зажалення до Ліги Націй.

4) Інтерп. ч. 123 в справі невиплати належитости гром. Яворника Руськ., Малави і Лопи Добром. повіту за працю на шпитальній дорозі.

5) Інтерп. ч. 124 в справі виплати Скарбовою Касою громадам належних їм громадських додатків.

6) Інтерп. ч. 125 в справі усунення української мови і гр.-кат. свят у приватних школах в Кузьмині і в Кутині, добромильського повіту.

7) Інтерп. ч. 126 в справі виплати громадянам с. Цапів, пов. Перемишль відшкодування за реквізиції й шкоди, спричинені органами польських військ в 1918 і 1919 р.

8) Інтерп. ч. 127 в справі виплати громадянам с. Циків, перемиського повіту відшкодування за реквізиції й шкоди, спричинені австр.-угор. військом підчас війни в 1914 р.

9) Інтерп. ч. 128 в справі святкування гр.-кат. і православних свят українськими учителями й молоддю в школах з польською мовою навчання.

10) Інтерп. ч. 129 в справі непідвисшення судових урядовців до вищих ступенів.

11) Інтерп. ч. 130 в справі невиплати ціни купна за грунти, ужиті під гарнізоновий цвинтар у Перемишлі.

12) Інтерп. ч. 131 в справі відшкодування для громадян с. Рожубович, перемиського пов., за реквізиції й шкоди, заподіяні польським а також австр.-угорськ. військом.

13) Інтерп. ч. 132 в справі безправного задержання Повітовим Виділом в Добромилі податкових сум, належних громаді Яворник Руський.

14) Інтерп. ч. 133 в справі безправного звільнення зі служби функціонаря залізниці Петра Кушніра.

15) Інтерп. ч. 134 в справі недостарчування опалу для школи в Вуйськім-Залужі коло Сянока з боку двірського обшару в Залужу.

16) Інтерп. ч. 135 в справі перенесення в с. Вуйське к. Залужа шинку дальше від церкви.

17) Інтерп. ч. 136 в справі поступовання Едварда Нагурського, управителя школи в Вуйськім ад Залуже коло Сянока.

18) Інтерп. ч. 137 в справі безправного ломання самоврядування в Оріховцях, пов. Перемишль адміністраційною владою.

19) Інтерп. ч. 138 в справі безправної реквізиції театральної салі „Народній Дім" в Копичинцях для відділу КОП.

20) Інтерп. ч. 139 в справі переслідування кооперативи „Нар. Торговля" в Княгиничах, рогатинського повіту, як також побирання від неї хабарів постерунковим Врублем.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Ліс і я.

Моєю мрією від ранньої молодости було стати лісничим. Чогось тягнули хлопячу душу тихі, дрімучі ліси, таємні закамарки деревної гущі, затінені поляни. Хотілось осісти серед цієї краси, здалека від гамору цивілізації і пити весь вік сонце та пахощі. Хотілось усе життя пересидіти над розтвореною книгою природи і читати, читати, читати.

Читати про весняне весілля, про літне задовілля, про осінню ситість і про зимову боротьбу за істнування.

Про те, що закохані слукви у місячний весняний вечір старим соснам розповідають. Про те, як блудить з терням у серпі відштовхнений амант-сернюк. Про те, як на поляні тетеревки любовні турніри зводять, на честь і за ласки дівочі...

Про все хотілося читати...

На жаль, доля не сповнила моїх мрій. Замісць у нетри лісів, кинула мене в гущу камениць; замісць затінених полян, поставила перед мене засмічені площі; замісць сонця і пахощів, дала мраки й випари злоби.

Не позволила слухати, як бє серце природи, а казала слухати живчик міста, приневолила підглядати не окрилених, або чотироножних мешканців ліса, але безкрильних двоножних мішухів.

На весну не слукви над соснами, а залюблені студенти під каштанами. Не відштовхнений амант-сернюк, а старий кавалер з гарбузом від 16-літньої гімназистки. Не куропатва перед хитрунком лисом, а машиністка перед директором. Не турніри тетеревів, а сплетні „старіючихся" перед богатою панною...

Щож! І за це дякувати Богу. Подібність деяка є, а що є і ріжниці, то на це нема ради. Де нині нема ріжниць?! На віть у найбільше однощілій партії вони є.

Живу так, як наказала доля і відколи десь колись понину накинений мені світ і переношуся в тамтой, незадоволений. Той дрію як найстрашніший вороже, тоб зловлюся, як найстрашніший злочинець, знищую собі несповнені мрії і відплачую долі за її злобливість.

Нема тоді в мені ні крихітки серця, ні дрібки жалю, ні тіни людяности. Зі стрільбою в руці, з присудом смерти в очах чатую на ці отсі слукви, сернюки, зайці, куропатви, тетеревки і що хотяй з них виглане — и: бах!

Гук вистрілів заглушує мій сердечний біль, а смерть, яку сію довкола, приносить мені пільгу.

Так було і останнього разу на ловах. Стріл за стрілом гудів з моєї рушниці аж ліс зі страху присідав, аж дерева поза себе ховалися, аж листя на поле опадало.

Непотрібно!..

Крім поранених вільхох пеньків не було ніякої шкоди.

Галактіон Чіпка

Останні вісти.

ЛИСТ ПОС. ХРУЦЬКОГО ДО МАРШ. ДАШИНСЬКОГО.

Марш. Дашинському пос. Целевич і представник Білор. Клюбу предложили листа пос. Хруцького, в якому сказано: „Нині приключився такий прикрий випадок. На бюдж. комісії пос. Укр. Клюбу Целевич, згадуючи про політику міністра вн. справ сказав: „Навіть гр. Уваров сказав свого часу: Не вільно дразнити почувань того польського покоління, яке брало безпосередню участь у повстанні". У нас не поступають навіть по вказівкам гр. Уварова". На це заявив пос. Полякевич, що це не торкається українців. Тоді я сказав під адресою пос. Поляковича словa: „Ви не доросли навіть до гр. Уварова, а лише до жандарма". Пос. Поляжевич відізвався на це: „Що ви сказали?" Я відповів: „Скажу вам це на засіданні". По засіданні я вийшов із пос. Целевичем, а за мною пішов пос. Поляжевич, приступив до мене та знову спитав: „Що ви сказали?" Я звсував йому все, що було на бюдж. комісії, тоді пос. Поляжевич сказав: „Колиб ви були поляком, то я за це дав би вам у лице" та зажадав, щоби я це „відбрехав" на комісії. Предложення пос. Поляжевича я відкинув, а на його домагання шераз звсував йому, що було на бюдж. комісії. Пос. Поляжевич знову заявив, що колиб я був поляк, то зараз вибив би мене по лиці. Потім відвернувся і пішов. Та нараз приступив до мене і спитав: „Що ви сказали?" Я відповів йому лише слово „Коли", бо мене обурив „перебіг розмови" з пос. Поляжевичем і лише ці слова механічно повторяв. У цьому місці пос. Поляжевич сильно чинно зневажив мене та скоро відвернувся до бюдж. салі, так, що навіть вдарився об стіну, а потім вернув у бюдж. салю. За втікаючим пос. Поляжевичем сказав я слово: „Варят". Подаючи до відома перебіг того, застерігаюся гостро проти системи реагування на опозицію з боку клюбів польської лівиці як і нац. меншостей, яку від якогось часу практикують у соймі. З поважанням С. Хруцький".

Зачувати, що марш. Дашинський повищу справу віддасть до полагоди марш. судові.

ПРОМОВА ПОС. ЦЕЛЕВИЧА.

На засіданні бюдж. комісії 27. листопада пос. Целевич в імени свого клюбу нала, звязуючи до останніх подій у Львові, сказав м. і.: Сама львівська вимагала, щоби з огляду на українців не святкувати тріюмфального освободження Львова. Все, що торкається українців, без огляду на це, до якого ресорту належить, полагоджують у нас виділі мін-ства вн. справ і без начальника виділу Сухенка не можна дістати навіть кредиту. Твою п. Сухенка є признавати аполітичну діяльність інституції політичною. Помагальність йому в цьому виділи безпеки. Бесідник цитує примірн, що членам українських спорт. товариств не лише не вільно носити спортових одягів, але тепер переводять ревізії по українських домах і ці одяги конфіскують. Опісля пос. Целевич загуває відносини в ділянці самоврядування. Українських урядовців переносять у глибину краю. Українські часописи конфіскують масово. Сконфісковано навіть український нац. гимн „Ще не вмерла Україна". З огляду на це, негативне політ. відношення до українців, клюб бесідника заявляється проти бюджету мін-ства вн. справ.

СОЙМ.

Дня 27. листопада з присутности мін. Складковського й інших вищих урядників мін-ства вн. справ ішла дальша дискусія над бюджетом мін-ства вн. справ. Промовляли пос. Домбський (Стр. Хл.), який відмовив довіря міністрові, пос. Керпік (Пяст), пос. **Целевич (промову подаємо окремо).** Підчас промови пос. Целевича прийшло до перепалки між пос. Поляжевичем (ББ) і пос. Хруцьким. Опісля мін. Складковський говорив про бюджет мін-ства та відпирав закиди пос. Ґрінбавма в справі відношення властей до жидів. М. ін. мін. Складковський сказав: Протиставлюся всім поділенням на віроісповідання й національности, тут кожен через праці хоче використати для короткозорої націоналістичної політики. Боротьба з тим націоналізмом обовязує мін-ство як у відношенні до представників польського націоналізму, як УНДО так п. Ґрінбавма. Щодо п. Целевича, то він не має права говорити в імени поводженого народу і переводити анальогії з польським визвольним рухом проти завойовників і політикою українських націоналістів у Сх. Галичині. П. Целевич не має права говорити тут до нас з імени населення Сх. Галичини, ані в імени українського населення. Хай памятає, що в воєвідстві, в якім його вибрано є 45 проц. поляків. П. Целевич коли цитує українську військову організацію і покликується на примір польських організацій із часів неволі, хай памятає, що наші не працювали за чужі гроші і для чужих і шпіонажем не займалися на шкоду чиєїнебудь свободи.

Коли кажу, що не допущу до нац. боротьби, порівнюють мене з царськими міністрами. Знаю, що в трьох воєвідствах Сх. Галичини не зроблено всього, щоби переломити опір нашого рідного націоналізму, але тому саме лише ніж ніхто не може підшептувати, щоби завзяту боротьбу з панами Целевичами української чи польської суспільности порівнювати з боротьбою проти українського чи польського народу. Не допущу до боротьби українському „народові", лише змовам проти польської держави.

НА ВОЛІ.

Вчера у вівторок вечером вийшло на волю 24 арештованих у звязку з останніми львівськими подіями.

НОВИНКИ

— На покриття шкіл злодіями: Братство Сестер — Дудин, з нагоди річниці смерти бл. п. Олени Прийми 15 зол.; 4-а кл. школи ім. кн. Льва з нагоди відвідин друкарні 4 зол. г-о. Мельничук Юрій, Кобаки 10 зол.; Назаревич Омелян, Яворів 10 зол.; М. М., Борщів 30 зол.

— Концерт нашого співака у Львові. Цими днями приїхав до Львова наш співак д-р Василь Тисяк, тенор, що скінчив оперово-драматичну школу в Варшаві і виступить 1-го грудня з власним концертом у салі Музичного Т-ва ім. Лисенка. Д-р Тисяк оруду прегарним голосовим матеріялом і дістав уже пропозиції від чужинців, щоби заанґажуватись. А проте він хоче в першу чергу виступити перед рідним громадянством і після Львова обїхати з концертом також більші міста в Галичині.

— Наші артисти в Берліні. Пишуть нам: Цими днями відвідав Берлін, переїздом до Кельна, наш заслужений артист співак Модест Менцінський, що, як [illegible] дістав запрошення співати в берлінському радіо. М. Менцінський задумує приміщати [illegible] українських пісень [illegible]. Концерт Менцінського під [illegible] — У Грудні [illegible] — в Берліні [illegible] **З. К.**

— Ріжні вістки. [illegible]

Лінберга, який нині [illegible] щасливо з міста до міста; можливе, що вона у звязку з його... заручинами. — Помер останній адмірал німецької воєнної фльоти Райнгольд Шер. — Паризький суд признався явно до помилки, що тримав рік у слідчім вязниці Марселя Папа, обвинуваченого у вбивстві своєї мами. — У Будапешті арештували директора торговельної школи, який торгував фальшивими свідоцтвами зрілости. — У Парижі вбили фашистівського агента італійця Кулялія. — У Відні натрапили на слід пропавшої 6-літньої дитини, яка щезла перед 3-ома місяцями: її вкрали цигани. — Проти бувшого відомого фільмового америк. артиста Фатті, що славився своїм черевом, а мусів покинути екран наслідком судового засуду, його жінка внесла тепер аліментаційну скаргу на 15.000 дол. місячної плати і 245.000 дол. винагороди.

— Гороскоп на 1929 рік. Останній місяць кожного старого року завсіди багатий у віщування астрольогів, пророків і ясновидців, що хотять людству дати передсмак того, що на нього жде. Німецькі астрольоги вже видали друком свої передбачення. Астрольог Ґрім не є ласкавий для нас; він віщує нам загально тяжку епідемію, що забере сотні тисяч людей, величанський зріст смертности дітей, кілька терористичних актів проти голов держав, а в додатку те, що ми вже бачимо і цього року: вибухи, землетруси, обвали домів і копалень. Астрольоґ Гофман каже про зріст дорожнечі, обезцінення гроша, упадок вартісних паперів; знижку державних доходів. Це все буде наслідком теперішнього положення планети Урана, що відповідатиме квадратурі Марса. Мадярщина потрясе в 1929 р. весь світ якимсь страшним садистичним злочином. Зате на потіху Гофман обіцює нам зріст летунської комунікації (мабуть люди втікатимуть перед нещастями на землі до неба!) і цілу революцію в гіґієні та медицині.

— Три експедиції до південного бігуна. Після північного бігуна, що вкрив своїми ледами тільки сміливців-мандрівників, прийшла черга на південний. Три експедиції вибираються тепер туди. Першою проводить Бирд, герой перелету через північний бігун і Атлантійський океан, другою австралієць Гєрі Вількінс, що перелетів з Аляски на Шпіцберґ через північний бігун, третьою англієць Джефрі, що брав участь у другій експедиції Шекльтона на півд. бігун. Найкраще виекипована експедиція Бирда. Підготовка до неї тріває рік і коштувала 865.000 дол. Бирд має зі собою 55 осіб, 100 собак, три літаки, трактори, радіо-апарати і силу нового технічного знаряддя. Журналісти, що оглядали цю експедицію в Новій Зеляндії, кажуть, що він сам, посеред цього великого, ріжнородного майна більше схожий на директора промислового підприємства, ніж на молодого дослідника. Вількінс має всього 7 осіб і один літак. Джефрі їде стальовою яхтою, яку вперше вживають до підбігунової експедиції. Він їхатиме через криги сталями, збираючи топографічні інформації.

— Нова обува. Останне слово дамської моди в Льондоні — черевики з жабячої шкіри. Після змій, крокодилів і рекінів прийшла черга і на жаби. Фабриканти впевняють, що ця шкіра не лише дуже оригінальна своїм кольором і виправкою, але і незвичайно практична. За черевиками прийдуть також дамські торбинки і пояси з цієї шкіри. Жаби, з яких роблять ці предмети, на жаль, живуть у південній Африці. Фабриканти кажуть, що наші, европейські, для цього непридатні.

— Слово чести англійця. Інспектор льондонського товариства обезпечень Голянд Гарруп, дістав візвання як свідок до суду в Дубліні. В серпні його пірвали бандити в околиці Дубліна, а потім випустили за викупом. Бандитів переловили і Гарруп мав потвердити на суді їх тотожність. „Чи ви пізнаєте їх?“ — спитав суддя. „Коли бандити мене звільняли, я дав їм слово, що не виказую їх судові та не зраджу перед судом. Цього слова я мушу дотримати“. Тоді суддя загрозив Гаррупові, що його самого віддасть під суд. „Це вже ваше діло — відповів Гаррун — але я англієць, а англієць ніколи не ломить свого слова, навіть коли дає його розбійникам“. Суддя перервав засідання, щоби обдумати, яке становище занятти супроти свідка, що відмовляється зізнавати. Але Гаррупа спасли самі обвинувачені. Зворушені його поведінкою джентельмена, вони признались до вини і дістали 15 місяців.

— Справлення помилок. У вчорашньому числі „Діла“ зайшло знов кілька прикрих помилок. Так у статті **„З життя наших „русских“** видруковано в передостанньому відступі помилково: „учасникам „годинного собранія“, замісць: **„годичного собранія“**. В статті **„Новий політичний процес“** пропущено в промові д-ра Шухевича (осьмий уступ — при кінці) ціле речення. А саме після слів: „Полотнюк роздумався і завернув назад до хати“ приходить таке речення: **„Чи є в тім щось надзвичайного, що обв. Полотнюк завернув назад до хати? Ні!“** А після того йде таке речення: „Що він нібито розмовляв з убийниками, **цього** (видруковано: чого) нічим найменшим не доказано на розправі“.

— Степень магістра фільософії на Львівськім університеті одержав дня 26. XI. 1928 року Михайло Гева з Межигорець. 999 1—1

— Видавництво „Червона Калина“ повідомляє опим всіх шановних відборців, що вже вийшов 3-ий наклад Історичного Календаря-Альманаха „Червоної Калини“ на рік 1929. Замовлення, які наспіли будуть негайно полагоджені. З новими замовленнями просимо поспішити, бо 4-го накладу вже не буде. 1—5

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 28-го, г. 7·30 веч. „Богема“, опера, виступ Л. Заморської.

Четвер 29-го, г. 7·30 веч. „Таємна дама“, оперетка

Пятниця 30-го, год. 7·30 веч. „Моральність пані Дульської“, ювілей 30-літньої праці арт. Ровінської.

Кіна.

„Аполльо“: „Вера Мірцева“.
„Лев“: „Отрута кохання“.
„Оаза“: „Коли весна життя промовить“.
„Палас“: „Пантера“.
„Фатаморгана „Князь чи блазень“.

ВІДОЗВИ Й КОМУНІКАТИ.

Заклик „Студентської Громади“.

Українська Громадо! Листопадові події нанесли чи не найбільше матеріяльних шкід українському студентству, якого організації і поверх 100 найбідніших студентів, мешканців Академічного Дому, стратили майже ціле своє майно.

Та вже найбільше загрожена цим харчівня Т-ва „Студ. Громада“, якої всі припаси, зібрані з трудом на зиму цілковито знищені (на муку і сіль виляно молоко, шкло втолочено в бочки з капустою або розкинено капусту по долівні і т. п.). Харчівня майже місяць боривалася з цим станом, одначе зараз не лише не може видавати харчів сімдесяти увязненим студентам, але й взагалі не знати, чи зможе взагалі істнувати. За декілька днів прийдеться її замкнути, а враз із тим перед кількасот студентами, що сьогодні не можуть дати більше як 40 сот. за обід, виросте марево голоду.

Тому звертаємося з гарячим зазивом до Вас, Українські Громадяни, поможіть нам! І віримо, що Ви, хоч і як обтяжені ріжними добровільними і недобровільними датками, поможете нам.

Датки в грошах і харчевих припасах просимо слати — по змозі якнайскорше на адресу: Харчівня Т-ва „Студ. Громада“, Львів, Супінського 21.

ЗА ВИДІЛ Т-ВА „СТУД. ГРОМАДА“:
Евген Юлій Пеленський вр. м. голова,
Михайло Демкович-Добрянський в. р. секретар.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Михайло Денежний. У Великім Бегкереку у Югославії помер 31. жовтня н. р. голова українського гуртка Михайло Денежний. Небіщик був діяльним і щирим українцем і богато причинився до розвитку українського руху в Югославії.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.

Любомль
29/XI Два злодії.
Ковель
30/XI Маруся Богуславка
1/XII Ґейша.
2/XII Вій.
3/XII Барон Кіммель.
Камінь-Коширськ
4/XII Маруся Богуславка
5/XII Ґейша.
6 XII Барон Кіммель. 8—?

Кружок Рідної Школи в Дрогобичі уладжує з нагоди 10-ліття своєї гімназії і з нагоди завершення нового будинку Рідної Школи: дня 1. грудня 1928 р. в салі нового будинку: а) о год. 11-ій рано молебень, б) о год. 6-ій вечер святочну Академію і запрошує на це свято всіх прихильників Рідної Школи. 988 2—2

На „Рідну Школу“ зложили ВП.: Управа Краєвого Товариства Кредитового у Львові 25 зол., Іван і Марина Ікицькі 20 зол., замість цвітів на домовину бл. п. Ольги Рудовичевої; Олівія і Володимир Бартоші 10 зол. місто вінка на домовину бл. п. Марії з Бартошів Заякевичевої; Крамниця учеників академічної гімназії 50 зол., інж. Михайло Ганота 10 зол. як надзвичайний даток; Гембарівський Осип, Беда 11·15 зол. як збірку з нагоди вінчання п. Василя Гараха з п. Дорою Гулівною. — Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 983 1—1

З нагоди вінчання Вп. Антона Тарнавського, сот. УГА з ВП. Антонією Попелівною в Мостиськах зібрано зол. 36 на українських Інвалідів. Щира дяка ВП. Жертводавцям! — **Управа УКГОНІ**, Львів. 1000 1—1

Оповістка. В неділю дня 2. грудня н. р. відбудеться посвячення новопобудованого мурованого дому читальні „Просвіти на Сигнівці к. Львова. Початок в год. 12-ій вполудне Програма: 1) Посвячення. 2) Проповідь. 3) Привіти. 4) Хорові точки. Комунікація на Сигнівку вигідна. Автобуси відїзджають що пів години. Перестанок на вул. Городецькій напроти школи ім. Грінченка. — За Виділ Філії Т-ва „Просвіта“ ім. Шевченка у Львові: **Д-р П. Цимбалістий** в. р. голова, **С. Похмурський** в. р. секретар.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає